

Évközi II. vasárnap – 2011. január 15. – B év

A gyors hóolvadástartól megáradt a folyó. A megszokott gázlót, amelyen általában csak bokáig a vízben gázolva is át lehetett kelni a túlsó partra, most több méter magasra duzzadt víztömeg öntötte el. Három ember érkezett egyik nap a hatalmasra dagadt folyó partjára, mindháromnak sürgős dolga lett volna a túloldalon. Az első egy kereskedő volt, aki a szemközti városba tartott az éppen most zajló nagy vásárra, hogy portékáját eladja. Ha nem jutna át, súlyos anyagi veszteség érné. „Nos, van nekem annyira fontos a nyereség, hogy mindenre képes vagyok érte! Erőt fog adni a haszon reménye: át fogom úszni lovastul, portékástul a folyót!” – gondolta magában a kereskedő. Neki is indult nagy vakmerően, de alig néhány méternyi kapálódzás után elragadta a szennyes áradat mindenével együtt, s a mélybe rántotta. A másik utas egy állomáshelyére visszaigyekvő katona volt, aki megvetően nézte a fulladozó kereskedőt. „Ugyan! Hogy is remélhette ez a puhány úrfi, hogy átjut ezen a megáradt folyón! Bezzeg, nekem gyerekjáték lesz! A sok kiképzés és harci tapasztalat megedzette testemet, lelkemet. Erős vagyok és kitartó, jól is úszom! Kinek sikerülne, ha nem nekem?!” Ezzel bátran bele is vetette magát a vízbe. Valóban sikeresen a hullámok fölött maradt a folyó közepéig, ott azonban magával ragadta az erős sodrás. Fejét beleütötte egy ott úszkáló farönkbe, elveszítette az eszméletét, s már bele is fulladt az áradatba. A harmadik érkező egy rongyos fiatalasszony volt. Napszámos munkával kereste a kenyeret beteg férje és három gyermeke számára, s a heti robot után, szegényes bérével a zsebében éppen haza igyekezett, hogy gyorsan bevásároljon és enni adjon éhező családjának. Elkeseredve tördelte a kezeit a parton, látva, hogy a gázló járhatatlan. Végül térdre omlott a sárban, kezeit az ég felé tárta, és imádkozni kezdett: „Istenem, segíts! Te tudod, hogy milyen nagy szükség van rám otthon, nem késlekedhetek! Mutasd meg, hogyan tudnék átjutni a túlpartra!” Épp akkor érkezett oda a közelbe egy juhász, a nyáját legeltetve. Az asszony odakiáltott neki: „Nem tudná megmondani, hogyan juthatnék át a túlsó partra?” „Dehogynem! Ott a dombok mögött, mintegy félóra járásnyira van egy híd, azon baj nélkül át tud kelni!” – válaszolta a juhász.

A mai szentírási olvasmányok arra világítanak rá, hogy szükségünk van mások útmutatására, példájára, tanúságtételére ahhoz, hogy megértsük és helyesen értelmezzük Isten jelzéseit az életünkben, hogy létrejöjjen és elmélyüljön a Vele való kapcsolatunk. Bármennyire is hangoztatják a napjainkban oly divatos szlogent, tudniillik hogy „a vallás magánügy! Senki ne szóljon bele mások vallási gondolkodásába, hitéletébe stb!”, attól ez még hamis és megtévesztő álláspont. A vallás személyes ügy: senki nem hihet Istenben valaki más helyett, nem gyakorolhatja a vallást helyette, valóban mindenkinek személyes és egyénre szabott kell, hogy legyen az istenkapcsolata. Azonban egészen más a személyes ügy, és a magánügy! Az utóbbi szerint gondolkodók számára szinte már bűn számba megy, ha valaki hatni akar a másokra a saját vallási vagy erkölcsi álláspontjával, ha megpróbál meggyőzni valakit hitének alapjairól, vagy éppen rávilágít a másik tévedéseire. Mintha az Isten minden emberi közvetítés nélkül, csak úgy egyénileg nyilatkoztatná ki önmagát minden embernek külön-külön! Más téren szinte minden intim dolgot ki lehet teregetni a nagy nyilvánosság elé (lásd a „Való Világ” szerű tévéműsorok vagy a meztelenséggel teli óriásplakátok!), de ha valaki vallási vagy erkölcsi elveit próbálja másokkal elfogadtatni, azt sokan a személyiségi jogok megsértésének érzik. Odáig jutottunk Európában, hogy azért pereltek be iskolát Olaszországban, mert ki mertek tenni az osztályterem falára egy feszületet, s ezzel állítólag megsértették a nem keresztény meggyőződésű tanulókat (akikből mellel egyetlen egy volt abban az osztályban, az sem olasz!). Nem is beszélve arról, hogy Franciaországban tilos nyilvánosan vallási jelképeket viselni stb. stb. A hitbeli dolgait csak intézze el mindenki egyénileg Istennel, a vallásosságához nem kell másik ember, főleg nem emberek közössége, vagyis Egyház! Igen, jó néhányan osztják ezt a téves elképzelést. Azok is, akik a vallásos nevelés lehetőségének megteremtése nélkül azt hangoztatják, hogy azért nem kereszteltetik

meg gyermekeiket kis korukban, hogy majd felnőttként saját maguk dönthessenek, akarnak-e vallásosak lenni, és melyik vallás követésére kötelezik el magukat. Ne csodálkozzunk, hogy a vallási ismeretek és hívő környezet szinte teljes hiányában felnövő fiatalság soraiból megbízható statisztikák szerint mindössze 2-3% lesz felnőtt korában hívő ember! És ők sem „csak úgy maguktól”, minden emberi közvetítés nélkül, hanem éppen egy hívő barát, házastárs, vagy egy megkedvelt hívő közösség vagy pap hatására.

Nem csak a mindennapi tapasztalat, hanem a kinyilatkoztatás is egyértelműen értésünkre adja, hogy a hit igenis hallásból fakad! Emberek szava, tanítása, életpéldája, meggyőző magatartása, tanúságtétele vezet el másokat is az Isten közelségének megtapasztalására és a hitbeli válasz megfogalmazására. A mai olvasmányban éppen Héli, a gyenge és esendő főpap az, aki rávezeti a későbbi hatalmas és jelentős prófétát, Sámuelt arra, hogy felismerje Isten hívását és válaszolni tudjon rá. Hiába marad el Héli hitének erősségében és Izrael vallási életére gyakorolt szerepében messze-messze Sámuel mögött, mégis szükség volt az ő tapasztalatára és útmutatására ahhoz, hogy Sámuel később az lehessen, akivé lett. És szükség volt Sámuel alázatára és nyitottságára is, amellyel hallgatott Hélire és követte utasítását. Ugyanezt látjuk az evangéliumban is. Keresztelő János, a Messiás előfutára rámutat a közeledő Jézusra, mint Isten Bárányára, Isten kiválasztottjára. János két korábbi tanítványa pedig követni kezdi Jézust (valószínűleg nem csak ők ketten!), s később az apostolok között találjuk őket. Ha azonban ott és akkor nem hallgatnak Keresztelő Jánosra, nem hiszik el az ő tanúságtételét, akkor talán soha egyetlen szót sem találnánk a Bibliában András és János apostolokról.

Ne higgyük tehát, hogy felesleges a személyes hitünkben az emberi közvetítők szerepe! Hogy nem szabad másokra hallgatnunk, másokat követnünk az ő hitük megélésében, legyenek azok akár szülők, más családtagok, barátok, munkatársak, osztálytársak, papok, hitoktatók vagy éppen bárki más az egyházban! Akkor is meg lehet ezt tennünk, ha ezeknek az embereknek az életében találunk bűnt, gyengeséget is, ha nem mindig, mindenben valósítják meg ők sem a vallásuk értékeit. Legyen meg bennünk is az az alázat, ami Sámuelben, András és János apostolokban megvolt! És főleg: ne gondoljuk azt, hogy nekünk, mint hívő embereknek semmi felelősségünk sincs mások hitét illetően! Az egyik legfőbb és egyben legszebb kötelességünk szavainkkal, életpéldánkkal Isten közelébe segíteni embertestvéreinket, főleg azokat, akik közel állnak hozzánk, akiket huzamosabban társul rendelt mellénk az Isten! Merjünk bátran hinni abban, hogy a legtöbb, a legboldogítóbb, amit adhatunk nekik, az az Isten megismerése és az iránta való szeretet megélésére buzdítás! Miféle szeretet lenne bennünk irántuk, ha éppen az örök boldogságra, az üdvösségre vezető útról hallgatnánk mélyen előttük? Persze, hogy ne erőszakkal, a másik szabadságának sárba tiprásával tegyük ezt: úgy nem érnék célt egyáltalán! Azonban éljük meg és valljuk meg bátran saját meggyőződésünket, szóljunk hozzá bátran a hitünk alapján a másik ember életének eseményeihez, s ne féljünk attól, hogy „mit fog szólni hozzá?”! Ha valóban fontos szerepet töltünk be az életében, ha rendszeresen tapasztalja a mindennapokban a szeretetünket és jó szándékunkat önmagával szemben, akkor ennek fényében fogja fogadni és értelmezni hitbeli érvelésünket és példaadásunkat is.